

[Niels Frederiksen.]

ning. Det er ligegyldigt, hvor meget det ærede Medlem forsøger at gaa udenom Kærnen i den forfejlede Skattepolitik, hans Ministerium førte, Kendsgerningen bliver alligevel den, at man lettede Skatten paa de Omraader, hvor, og for de Borgere, hvis Skattepligt og Skatteevne i den nuværende Tid er størst og derfor mindst burde lettes.

Dernæst kom det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ind paa en Omtale af Gældsforholdene og det Rentetryk, der hviler paa Erhvervene i Øjeblikket. Her vil jeg gerne give det ærede Medlem Hr. Fiskers Karakteristik af Forholdene min Tilslutning, idet Forholdene i Virkeligheden ligger saadan, at den Gældsforøgelse, som der er foregaaet, hviler overordentlig ulige paa Landbruget, og jeg vil protestere mod den Udtalelse, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at man kan vurdere Gældsforøgelsen af Landbruget i Forhold til Produktionskapaciteten. For Landets Vedkommende er det en fuldkommen fejlagtig Sammenstilling, Produktionskapaciteten er fremkommet i meget stor Udstrækning ved Anvendelse af Midler, der ikke kræver overordentlig stor Kapitalanvendelse: den øgede Fodring fra Dag til Dag, den stærke Anvendelse af Gødningsstoffer o. s. v. har øget Landbrugets Produktionskapacitet i en ganske overordentlig Grad.

Saa vil jeg gerne rette en Misforstaaelse, som det ærede Medlem gjorde sig skyldig i overfor mig. Det ærede Medlem brugte et stærkt Udtryk, han sagde, han kunde ikke forstaa, at nogen Rigsdagsmand kunde staa op paa denne Talerstol og sige, at Skatterne betød ingenting, naar de ikke var mere end Halvdelen af Rentebyrden for det samme Erhverv. Nej, mine Bemærkninger fra før gik ud paa, at Landbrugets Gæld siden 1915 var forøget med 2 Milliarder. Den forøgede Gæld for Landbruget siden 1915 medfører en Renteudgift for Landet paa 120 Millioner, saaledes at Ejendomsskatterne ikke andrager mere end Halvdelen af den øgede Rentebyrde, Landbruget har paadraget sig siden 1915. Det giver en betydelig Forskel.

Saa blot den personlige Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at jeg er ked af at se, at jeg har krænket det ærede Medlem med den Karakteristik, jeg gav af hans Tale. Den Karakteristik gav det ærede Medlem Anledning til at sige til mig, at der maa være et Misforhold eller en Forskel mellem Bedømmelsen af en Tale som den, det ærede Medlem holdt

baade først og sidst, blandt Vælgerne og herinde i det høje Ting, og det var kedeligt; jeg skulde være mere lydhør overfor, hvad Vælgerne mente om Forholdet. Det ærede Medlem er vist ikke den rette til at tale om, hvad Vælgerne ude i Landet mener om de Taler, han holder. Han skulde være opmærksom paa, at jeg sagde: overfor de Vælgere, som møder med Sind, der er indstillede paa at høre, hvad det ærede Medlem siger. Det ærede Medlem er jo af den Opfattelse, at han ikke vil nedlade sig til at diskutere politiske Spørgsmaal paa Vælgermøder med os andre. Naar han skal tale til Vælgerne, vil han tale til de Vælgere, hvis Sind i Forvejen er stemt til at modtage hans Dybsindigheder i god Mening og Villie. Hvis vi andre kommer til det ærede Medlems Møder, forlanger han en Taletid paa halvanden eller halvtredie Time, og vi andre faar kun 10 Minutter til at gøre Rede for vor Opfattelse, som vi gerne overfor Vælgerne vilde have fremført, for at de kunde faa en Mulighed for at dømme paa forskelligt Grundlag. Og derfor vil jeg gerne sige, at det er jo kun faa Politikere, der indtager et saa ophøjet Stade som det ærede Medlem, saa de kan undgaa at fremføre deres Betragtninger overfor Vælgerfolket, medens Modparten er til Stede. Jeg vil nu for mit Vedkommende paastaa, at Vælgerens Opfattelse af disse Spørgsmaal er selvfølgelig delt, som den er det i dette høje Ting, men en Hyldest fra en Vælgerflok, der bliver sammenkaldt for at høre en enkelt politisk Tale, kan ikke altid være Udtryk for, hvad den samlede Vælgerhær mener om Talens Værdi eller vedkommende Politikers Muligheder for at gøre en Indsats i vort politiske Liv.

Til sidst sagde det ærede Medlem, og det synes jeg ogsaa var inkonsekvent, at den Tilpasning, som det ærede Medlem jo stadig taler om, vil komme, enten vi saa gør det ene eller det andet. Den kommer med andre Ord af sig selv, fordi Livet kræver den. Saa er der jo ingen Grund til at tale saa meget om den her, hvor vi beskæftiger os med politiske Problemer og Lovgivning, og et stort Afsnit af det ærede Medlems Tale angik da ogsaa Spørgsmaal og Forhold, som ligger udenfor Lovgivningens Magtomraade. Det ærede Medlem kredser stadig om de Arbejdsaftaler og Lønninger, som han mener har saa megen Betydning for Erhvervslivet, og det ærede Medlem fremsatte dér en Udtalelse, som i nogen Grad forbavsede mig. Han sagde nemlig, at han ikke var vis paa, om ikke de Lønninger, som Arbejderne havde ude i Landbruget, var